

Véresen komoly (érzelmek)

[2011. február]

- Bundácskám van! Hisz jön a tél... – mutatja a lány meztelen ágyékát, aztán leengedi ingét, és fájdalmasan kacagni kezd. Kálmánt figyeli, a kijelentés hatását várva. A férfi kerüli tekintetét. Kibámul az ablakon. A Svájci Lak nászutas lakosztálya (ők nem mézesheteiket töltik itt) a Víztoronyra néz. A rubinvörös téglából rakott toronyról egy rózsaoilajpipetta-árus minaretet formáló díszdobozai, azokról a rózsaoilaj krémes, ánizsos illata, arról egy félbevágott, mézes lassúsággal csöpögő sárgadinnye, arról a Burgaszi-öböl felett alábukó nap szokott eszébe jutni, mely mindkettőjüket rózsaszín szirmokkal fröcskölte be, mikor ánizsos, rózsaoilajos fagyaltkrémet kanalaztak egy kikötői cafében. Most nem tud elindulni benne a képzettársítások eme kellemes láncolata, mert feketeség zavarja a kilátást a Víztoronyra: a százéves tölgy ágain krákoló-károkozó varjak ezrei.
- Istenem, miért kellett nekem ezzel a lánnyal kezdenem, miért is kellett!?

----- (retro)

A nyárligeti elit presztízskérdést csinál abból, hogy a sóstói Vigadóban rendszeresen megjelenjen. A híresen rossz nyárligeti borok tiszteletére rendezett híresen pazar szüreti bálon legfőképp. Krasnyói Kálmán, rendezvén viszonyát a Klubbal, ingyenes belépésre jogosult.

A bejáratnál lévő kínai csészegyűjtemény alatt ül. A színpadon a Bacchus kórus madrigált énekel, de szelíden, tudják, itt nem ők a főszereplők. Középen úszómedencényi svédasztal. Kálmán három lépcsőfokban tudja megnevezni az európai civilizáció hanyatlását: első világháború, második világháború, svédasztalok megjelenése. „Mint disznók a vályúnál.”

– Apáddal egyszer három napon keresztül ültünk a Víztorony galériáján. Azt figyeltük, kinek szokása sétabotjával döfködni a cserepes tuják körül a földet, míg a Blaha Lujza sétány gyógyvizet kútjánál megtelik ibrikje – mondja Kálmán a mellé telepedő Schiffer hadnagynak. (Schiffer nyomozó a híres nyárligeti detektív, Szindbád fia, akinek viszont semmi köze a podolini Szindbádhoz.)

– Tudom. Így sikerült elkapni a sóstói rémet.

– Mikor három nap múltán kifagyva, éhesen lecammogtunk a Vigadóba, s a snapszot lehajtván, a pincér azt mondta, hogy ilyen későn nincs már senki, aki elkészíthetné a klubszendvicset, de bemehetek az éléstárba, s választhatok, amit akarok, akkor – életemben először és utoljára – vérig aláztam a pincért, vagyis borralaló nélkül távoztam. Mert ha a vendégnek magát kell kiszolgálni az étteremben, az már olyan, mintha a templomban a szentek könyörögnének segítségért...

– Értem, mire céloz. Azért ez a marhanyelv nem rossz.

Schiffer felügyelő és Kálmán között annyira jó a viszony, amennyire csak két ellenség között lehet jó. Schiffer hivatalból üldözi Kálmánt.

Kálmán elcammog a koporsó formájú chafinghoz, és megvetően szed a mazsolás nyelvlevesből.

Megkóstolja. Dühében az asztalra csap. A leves fölháborítóan jó.

Furrintozik, és szégyellné bevallani, de már kezdi élvezni az estét. Aztán a zenés műsor (egy színésznő kilógó mellekkel éneklő a Cintányéros cudar világ-ot, a három tekergő-nyekergő dizőz egyike transzvesztita) mégis arra készíti, hogy elhagyja a helyszínt.

A sóstói tölgyek akkor hullatják leveleiket, ha nem látja senki, sokat megélték, tudják, nem ildomos másokat feleslegesen rossz gondolatokba kergetni. Kálmánon ez nem segít. Az avart rugdossa csüggedten. Gyermekkorában örömmel tette. A boszniai annexió környékén megjelent egy cikk a Nyárligeti Szabadsajtóban, hogy egy gazdag galíciai elhagyta a Fürdőház előtt a bőrzéjét kétezer ezüstkoronával és Brandy nevű lova versenyengedélyével. A redakció felhívással fordult a lakossághoz: keressék meg azt a

bőrzét, a pénz megtartható, csak a versenyengedélyt kell leadni. Másnap százak gyűltek össze a Fürdőháznál. Tereferéltek, sétáltak. Aztán, mintha csak úgy véletlenül, Apper, egy homályos múltú fickó félretol néhány falevelet a Fekvő Vénusz szobor talapzatán. És akkor mindenki elkezd: rugdossák, túrják, ölben szítálgják a tavasz elejére már erjedni kezdő leveleket. Reggelig. Akkor a Szabadsajtó címoldalon hozza: „Áprilisi bolondok pénz után kutatnak”. De a gyerekeknél sokáig megmaradt az avarban szerencse-kutatás szokása. Milyen rég volt ez! Ha az embereknek elmesélné, hogy ő ezt látta, mert ő már 120 éves, bolondnak vagy hazugnak tartanák. Az emberek mindent elhisznek, csak a valóságot nem. De hisz ő maga is nehezen hiszi... „Fe-ne-meg-et-te-ezt-e-le-ve! Fe-ne-meg-et-te-ezt-e-le-ve!” – ismételteti magában. Ez a Vigadónak szól. Ha harminckét karú Síva lenne, se tudná ujjain megszámolni, sorban hányadszor bizonyult eredménytelennek az előkelők ünnepélyén való vadászat.

A tópartnak itt lépcsőzetes, félkör alakú a kiképzése, hasonlít egy theatromhoz.

A legfelső sorban rózsaszín ruhás lány ül. Exkluzív butik tartott divatbemutatót a Vigadóban, az utolsó fazon van rajta. Kálmánt mindig kileli a hideg a modellek hazug testétől. És ez az émeletítő rózsaszín! Las Vegas-i szeretetotthonban húznak ilyen ruhákat 99 éves matuzsálemekre, mert a gondozók viccesnek találják a szerelmes csitri imitálását. A lány betegesen vékony. Melle, feneke nincs. Haja szőkés-vörös. Arca olyan semmilyen, tizenkettő egy tucat. Annak tetszhet, aki hamburgeren és ködgépes diszkón nőtt föl. Kálmán ismeri a lány apját. Ugandában dolgozott egy jótékonyági szervezettel, s hazatérve hozott magával egy aranyos kis bennszülöttet (aki hamarosan bennlakásos iskolába került), meg annyi dollárt, hogy épített Sóstóhegyen egy háromemeletes villát. (Mivel egy emeletnél magasabbat nem enged az önkormányzat, két emelet lefelé van.)

A tölgyes lehangozza Kálmánt, a tó még inkább: a mélyben rothadó sás, a felszínen megfeketült levelek közt meredt, fekete bogarak. Százezredszer képzelel el, hogy majd el kell hagynia a kellemes reggeli teázgatást és utcabámulást, el a klasszikus regényeket, a majorannás véres hurkát a Búza téri piacon, a beszélgetéseket a Pázmány-szobor tövében, a fiatal lányokat (ínycsiklandózan duzzadó érrel a nyakukon), és mindazt a sok boldogságot, melyet a sok nyűg mellett tartogat az élet. És olyan nyers félelem hasít belé, mintha élve karóba húznák. Aztán százezredszer elképzelel, hogy élni fog, sokáig, évtizedekig, évszázadokig, talán örökké. És mindenki elmegy mellőle (jaj, már így is olyan sok kedves távozott!), de ő még mindig élni fog, rettegve a jövőtől, ami a jó mellett rosszat is hozhat (mert a jövő általában rosszabb, mint reméljük), és neki nincs reménye ebből kilépni, mert az időtlen létezés (legalábbis ezen a világon) nem más, mint egyfajta halál, s erre a gondolatra, épp olyan fájdalom hasít belé, mint az előbb. Lehajtja fejét, kicsordul a könnye, mert az ember képes másokat sajnálni, de magát leginkább. – Ez így nem jó! – szólal meg a lány. Odaballag hozzá, megvárja, míg Kálmán a szemébe mer nézni, és akkor folytatja. – Tudod, mit tanult meg Hans Castorp? Azt: a halál nem győzhető le teljesen, de félig igen, ha nem engeded, hogy a gondolata uralja az életedet.

Kálmán csodálkozva mered a másikra, nem tudja elképzelelni, a lány mely porcikájában rejtőzött ez a gondolat. És akkor rájön, a szemére nem fordított elég figyelmet, pedig olyan elragadóan kék, mint a tenger, természetes hát, ha van mélysége. És káprázatos a fehér bőre, mint egy szent szövegre vágyó pergamen, és szép rózsaszín ruhácskája, a lehető legszebb rózsaszín a világon, kicsit mályvás, mint Picassoé, hisz ez a lány az egyik avignoni kisasszony. Ahogy a szél belekap szoknyájába és blúzába, ahogy kitágítva megmutatja formáit, majdnem ellebeg, angyallá váló gótikus szentként. Kálmán meg van illetődve, érzi, a lány arca olyan bölcsességet sugároz, amelyre ő hiába vágyakozik 120 éve.

A lány megvárja, míg Kálmán gondolatai végére ér, csak akkor nyújtja kezét.

– Látásból már ismerjük egymást. A nevem Csibi.

– Csupasz, mint a babapopsi... A férfiak állítólag így szeretik – kapja föl Csibi a szoknyáját, aztán gyöngyöző kacagással szökell a szobában. Kálmánnak ez sok.

Fél éve találkoznak titokban. Csibi úgy alakította, hogy apja bemutassa neki Kálmánt, de azt nem tudja senki, hogy Kálmánnak érdekeltsége van a lánynál. Egy kis simogatás vagy csók, ha a Vigadóban egyszerre mennek ki a mosdóba, pár egymásra vetett pillantás, ha Kálmán üzleti ügyben felkeresi a lány apját (újabbán sok üzleti ügye van vele), erdei tisztásokon beszélgetés. Ma reggel viszont egy huszárvágással teret szorítottak nekik a párkák: Csibi szülei Brüsszelbe repültek, bátyja Helsinkibe. Csibi a rohángálás közben el-elejt valamit: a csatot hajából, blúzt, melltartót, bugyit. A szoknyát nem, azt

le-föl rángatja. A szoba közepén hirtelen 90 fokos fordulatot vesz, s még azzal a lendülettel a férfire veti magát. Kálmán elfordul, így a lány az ágyon landol. – Jajj, bepisilek! – nevet.

Kálmánon takaró. Szégyenlős. Még nincs sötét, épp kigyúlt a villany-kandeláber a százéves tölgy tövében. Fénye a lány testén kumulálódik, ragyogó mázzal vonja be, s a kontúrokat megtartva, felemeli.

Gyönyörűség szemlélni. Közelebb húzódik hozzá, s a ragyogás még így sem szűnik meg, átfolyik Kálmán karjára, ahogy megérinti. És akkor észreveszi, hogy nem mindenütt egyforma ez a fénytűnemény: általában kék, de az ágyékánál bíborvörös. Végigsimítja ott, és érzi a nedvességet. Megkívánja, de mikor emelné szájához a kezét, Csibi megfordul, és kinyitja szemét.

– Álmomban egy bálnán lovagoltam... – mondja, és hunyorog. Még ragacsosak a pillái, még homályos a tekintete, de már mosolyog. Rendezgeti haját, bugyiját keresi.

– Neked ez volt az első?

– Nem, dehogy! Vagyis igen. Meglepődtél, mi!? – rikkant, és annyira nevet, hogy előre-hátra dől, így ringatja magát. Minden ütem végén mellbe vágja a férfit.

– Nem hiszem el. Olyan voltál, mint az első stratégosz hetérája. Honnan tudtál te ilyen...

– Filmekből!

– Onnan nem lehet!

– De lehet!

– Nem tudom elképzelni!

– Képzleted korlátai nem a valóság korlátai!

– Ez kitől van? Heideggertől vagy Kanttól?

– Csibitől!

Kálmán hosszan hallgat. Emészti a helyzetet. Majd ő kezd el a nevetéstől előre-hátra dőlni, s egy ütem végén újra felgyülni érzi magában az erőt. Ráveti magát Csibire. Aki viszont kisiklik alóla.

– Rohannom kell. Hétfőn érettségi – mondja komorra váló arccal, és öltözni kezd.

----- (epizód)

A nyárligeti múzeumfalva valódi falu. Egykori nevén Lélekfalva. Mert a 19. század végi nagy Tisza-árvízkor minden árván maradt lélek ide költözött Szabolcsból, Szatmárból, a Beregből. Birtokosok, béresek, komenciósok, boltosok, iparosok. A beköltözők közösséggé nőttek össze, keresztül-kasul házasodtak (a suba-guba határok betartásával), helyben temetkeztek.

A zsidók '44-ben Auschwitzba költöztek, a többiek pedig '50 körül a nagykörúti bérházakba. Ahol pár napig elbűvölten élvezkedtek a központi fűtésben, az angol WC-ben, aztán elkezdtek nyugtalankodni. Felkeltek megetetni az állatokat, de az udvaron nem találtak sem baromfit, sem malacot, csak egy rozsdás markolót, meg akarták kapálni a veteményest, de száz embernek csak egy abrosznyi kert jutott, kiültek a lépcsőház elé, de a földszintiek feljelentették őket lopásért, bámulásért. A nőknek maradt az ivás a konyhában, a férfiaknak az ivás a kocsmában. Elkezdtek gyilkolni. Egymást. Gyakrabban önmagukat. Így szép lassan hazaszivárogtak. Halottként. A temetőbe. A hatvanas évek végen Lélekfalvát le akarták dózerolni, de az országvezető épp erre járt, s annyira megtetszett neki az építészeti változatosság (annak idején a sokfelől jött beköltöző mindegyike az elhagyott házának képével a fejében építkezett), hogy inkább meghagyatta múzeumfalunak. – Ezt a történetet mindenki ismeri.

Csak hogy! Nem számoltak a halottakkal! Ők ugyanis a kisvasúton túli temetőből visszajártak Lélekfalvára. Látták őket a vicinális ablakából, amint megtorpannak a szerelvény közeledtekor. (Nincs min csodálkozni, aki egyszer élt, abba annyira belérögzül az életöszton, hogy halottként is az vezérli.) Sokan azt hiszik, a holtak Mindenszentekkor jönnek vissza az evilágba. Furcsa elképzelés. Miért jönnének, hisz akkor épp az élők mennek ki hozzájuk. Ki kell nyitni az Írást: a szeretet az, ami a síron is győzedelmeskedik. Ezért természetesen a szeretet és a szerelmesek Szent Iván-éji ünnepén látogatnak el hozzánk az elhunytak. (Legalábbis mifelénk.) A lélekfalviak is így tettek. Nézegették rendbe hozott otthonukat, vizet húztak a kútból. Évszázados reflexszel tüzet raktak, almát, illatos füveket gyűjtöttek, beledobták a tűzbe, és elkezdtek az ugrálást. Híre ment. Jött a sajtó, a szellemvadászok, még Déri János is különkiadást készített erről a Nulladik típusú-ban. És továbbfejlődött a szertartás: jövőmondókból bizottság alakult, s a tűzgrást elemezve kezdtek évről évre kiválasztani Szent Iván szerelemkirályát és szerelemkirálynőjét. Akik, ha tartják szerelmüket, egy évig szerencsét hoznak mindenkire, aki megérinti őket. – Ezt a történetet is ismeri mindenki.

200..-ben, nagy megdöbbenést keltve, egy gimnáziumot épp befejező lány (befolyásos, gazdag szülők gyermeke) és egy még épp nem öregedő úriember lett a királyi páros. – Erről is tud mindenki. És irigylik a „király”-t szerencséjéért.

Mert valamit nem tudnak az emberek. Azt, hogy minden örömért fizetni kell!

Az első szeptemberi eső fellazítja, feláztatja a Svájci Lak és a Vigadó közti ligetet, de aztán vissza is adja a helyet a napsütésnek. A fény még lobban párszor, s feltör a gyökerek alatti üregekből az idei, még épp csak puhulni kezdő levelek csípős, és a tavalyi, már humusszá foszlottak édes illatát magába oldó párolgás. Felhatol a nászutas lakosztály ablakáig, be a szobába. Kálmán nehezen lélegzik, mintha az Aquarius fürdő gőzében volna. Csibihez fordul:

– Szerinted a könyvek nem a szerzőnek, hanem a szereplőknek biztosítanak örök életet?

– Hagyjál! Széthasad a fejem! – inti le, s kimonója ujjával törölgetni kezdi szemét.

– Én is rosszul érzem magam ettől a nedvességtől.

– Mit okoskodsz?! Annak ehhez semmi köze! Mindig így vagyok, ha azt csináljuk...

Kálmán még soha nem hallotta a lányt durvának, felül az ágyban, s mint ahogy félelmetes állatot szemlélünk, akitől menekülnénk, de kíváncsiak is vagyunk rá, úgy bámul Csibire.

Az törli tovább rendületlenül a szemét.

– Hagyd már abba, kárt teszel magadban! – szól rá a férfi.

– Mit mondasz? – s megáll a keze. Szeme idegesen reng, pislog. Nem bírja elviselni, eldől az ágyon és zokog. Majd feláll. Hatalmas erőkifejtésébe kerül rendezett mozgást végeznie. Kiakasztja a támvasakat, bezárja az ablakot. – Én vagyok a hibás, tudom, hogy mindig ez van, s mégsem léptem le ébredés után. Na, ez a levegő is nyomaszt. Most szépen elhúzok, csak nehogy a taxiban... Aztakurvabüdösmindeit! – félreugrik, mintha lövöldözésben fedezéket keresne.

– Apád? – kérdi Kálmán. Mióta meggondolatlanul egymás kezét fogva ugrották át a tüzet (bár csinálják ezt jó ismerősök is, nem csak szerelmesek), és királyi párrá választódtak, hiába tagadják, és rejtőznek, folyton kérdezzetik Csibi szülei, és találgatja a nép, van-e valami köztük.

– Nem, nem hiszem (annyira remeg a lány szeme, hogy retinája szinte nem is látszik), csak egy nagyobb társa... nagyobb társaság a teraszon, ismerem őket...

– Itt maradsz! Egyszer eltölthetsz velem egy éjszakát. Majd az egyik barátnőd igazol.

– De hát nem lehet! Még mindig nem érted?! Kifutottam az időből! – üvölti. Az ajtóhoz rohan, kiront, visszajön, a nadrágjában keres valamit, Kálmánhoz hajít egy doboz tampont és egy pénztárcát, verejtékező homlokkal öklendezik, s mikor a férfi segítőleg megfogná derekát, a gyomrába vágja könyökét.

– Miattad van! Kizsigerelsz, minden erőmet elemészted, ellopod fiatalságomat, megölsz, hogy te élhess... Jajj fáj, úgy fáj... Voltam orvosnál. Az meg csak papol, hogy ennyi meg annyi százaléknál ez így van. Írt fel Indometacint, hol a fenébe van...

Kálmán nem tudja fölemelni fejét a szavaktól. Csak motyog.

– Bocsáss meg, nem tudtam, hogy neked az még fáj...

– Nem a hüvelyem fáj, te barom! A fejem a... mindenem fáj! Fáj, hogy vagyok... Elpusztulok.

Elterül a földön, mintha a szenvedés végső agóniájához közeledne.

– Olyan boldogság, hogy belepusztulok, aztán olyan fejfájás, hogy belepusztulok. Már az első alkalom után is éreztem, azért menekültem. Beteg vagyok...

Kálmán úgy simítaná rá kezét, mint egy kismadárra, de a lány az arcába köp.

Egész este, egész éjjel, egész hajnalban a lányt nézi. Néha váltanak egy-két szót. Csibi káromolja őt és sorsát, s néha vigasztalja. Nem rángatózik többé, de a szeme remeg. Még hajnalban is, még reggel is, még másnap délben is. Remeg, remeg a szeme.

Csibinek mennie kell otthonról. Burgaszba repülnek. Ott délen törnek még egy darabot a nyárból. Aztán Kálmánhoz költözik a Svájci Lakba. Az összeköltözés izgalma jó. Sokat sétálnak félreeső helyeken. Amíg már a mozgástól és a fennléttől is kimerülnek, s másra sincs erejük, mint ágyba dőlni. Reggel Kálmán korán kel, hogy mire Csibi felébred, ő már dolgát végezni legyen. De alig van dolga. Leginkább csak ül a

szigeten, és nézi, hogy maradnak el a vadkacsák a tóról. Délre felmegy Csibihez. Sokat esznek, bár nem éhesek. Aztán sietnek a szabad levegőre. Sétálnak és filozofálnak. Örömtelenül. Csak mondani kell valamit. Kálmán hol mélabús, hol vágyakozó. Csibi is. De ő még tud örülni is. Épp ő. Hihetetlen. Ha Csibi fürdik, Kálmán lemegy pálinkát inni az étterembe, ha Kálmán fürdik, Csibi lemegy konyakot inni az étterembe. (Először személyi igazolványt kértek tőle, nem akarták elhinni, hogy tényleg nagykorú.) Komoly, októberi esők érkeznek. A bejáratnál topognak, rettegve gondolnak arra, hogy le kell mondaniuk a sétáról. A szobában nem tudnak megmenekülni a szeretkezéstől, Csibi elharapja nyelvét az élvezettől, Kálmán szeretne meghalni a boldogságtól. Elszenderednek. Kálmánt a lány ébreszti. Cipőkanállal csépli az arcát. Kálmán megsokallja, és megüti a lányt. Csibi nekirepül a szekrénynek. Kiterül, csak a szeme remeg. Éjjel is, hajnalban is, reggel is. Kálmánban felmerül, hogy ebben talán másféle rosszullét is van. Mentőt hív. Csibit járomcsonttöréssel kezelik. Ez jó. Két hétig a kórházban van, addig megmenekülnek a szextől. Amiért elpusztulnak, amitől elpusztulnak. Csibi felépül. Nem tudnak ellenállni a kísértésnek, egymásra vetik magukat. De Kálmán most észnél van, szobát foglal Csibinek a Barbizonban, és az aktus után azonnal elviszi oda. Ott hagyja. Csibi a Barbizonban a földön fekszik, és remegő szemhéjjal szenved. Kálmán az étteremben pálinkát iszik, aztán felmegy a szobába, és a földre fekszik. Szétköltöznek. Kétnaponta találkoznak. Sétálnak, de már nem az elfáradásért. És szeretkezni fölmennek a nászutas lakosztályba. A dolgok rendeződnek. És egyáltalán nem rendeződnek.

– Bundácskám van, hisz jön a tél!

A lány rázza ágyékát, leengedi ingét, és fájdalmasan kacagni kezd.

– Csibi szexelni akar! Mire vársz?

Kálmán kerüli tekintetét, inkább a víztornyot bámulja. Emlékek jönnek. A burgaszi nyaralásról, szerelméről, ahogy meztelenül napozik a parton, s szinte egybeolvad a vakító hullámot vető hófehér homokkal. De ezt a képet megzavarják a károgó varjak.

– Istenem, miért kellett nekem ezzel a lánnyal kezdenem, miért kellett... Csak ne szeretném ennyire! Az aktus után Csibi Kálmán vállára dől. Megfeledkezni látszik arról, aminek jönnie kell. Kálmán érzi, a lány tökéletes formái kezdenek szoborrá merevedni. Hihetetlen, hogy övé ez a lány, hihetetlen szemérmes vadsága, odaadása, ám a leghihetlenebb sajnos még hátra van. „Ha hihetetlen, talán nem is igaz! Nem örökérvényűen, nem megmásíthatatlanul igaz” – ötlük föl benne, és ismét kutatni kezdi, hol rontott el valamit azon az első együttléten, hol volt durva, vagy legalább nem elég figyelmes. Nem leli, de nem szabadul a gondolattól, hogy volt, és megtalálható. Mint mikor a sziklaugró először veti le magát a La Quebradaba, s nem tudja, mi fog az egészből kisülni, de talán valami nagyszerű, úgy kapaszkodik a lányba, nem engedi elmenni. Az elszunnyad, ő nem. S nem unja meg a nézését. És újból feléled benne a vágy az egyesülésre, és a remény, hogy most elmarad a roham, most megtörik az átok. Csibi nyakát, hátát, fenekét cirógatja. Az kéjesen nyújtózik, még benne van az álomban. De egy ponton megtörik a nyújtózás. Rándul párat, s jobb szemét dörzsölve mérgesen mordul. Kálmán pánikba esik, egyé akart forni a lánnyal, s most távolabbra kerülnek egymástól, mint két csillag. Szorítja, de az egyre erőszakosabban akarja kitépni magát, szenved és szitkozódik, kidagadnak nyakán az erek az erőfeszítéstől. És akkor Kálmán hátrahajtja fejét, kiakasztja szívófogát, és lesújt. Nincs semmi tudatosság ebben, ragadozóösztön, ragadozómámor ez. Mikor foga átüti mindkét érfalat, hogy a szívócsatorna épp a véráramba kerüljön, s már érzi, ahogy elárad tagjaiban a másik vére. Csak ekkor eszmél rá, mit művel, de már nincs visszaút. A lány teste megfeszül, mint nehéz, fájdalmas szüléskor.

Csibi csodálkozó megkönnyebbüléssel veszi tudomásul, hogy az irtóztató fejfájás megszűnt. Ilyen még nem volt. Mert még csak most kéne igazán elkezdődnie. Nincs tarkónyomás, se szemhéjrángás. Hihetetlen. Az est mintás árnyékokkal tör be szobába, a százéves tölgy ágai hajladoznak. A varjak mind eltűntek.

– Éhes vagyok – tápáskodik fel a lány. Megken magának egy kiflit, és beindítja a kávéfőzőt. Egy fél bögrényt tölt magának, pedig este már óvatos a kávéivással. Kálmán megterhelt gyomorral, elnehezülve, mégis mosolyogva figyeli.

– Pfúúújj, mi ez!!! – kiáltja Csibi, s szétfújja a bögre tartalmát a szobában. Dühösen csap a kávéfőzőre, kirántja a tárolóját, megmerevedik, majd úgy kezd hahotázni, hogy leül. – Jaaaj, de hülye vagyok!

Nescafét tettem bele, azt főztem le!

– Hozass föl egyet! – mondja neki Kálmán, szintén derülve, bár a nyomást továbbra is érzi, sőt mintha terjeszkedne benne.

– Naná! De nem csak azt! – rikkant a lány – Lakomázni fogunk! Csibi csibét fog lakomázni!

És rendel az étteremből két töltött csirkét, egy „szakajtónyi” franciasalátát, és egy üveg bikavért, aztán szökdél és szaval:

– Megleptél ezzel a nyakba támadással. Nem mondom, beszéltek rólad ezt-azt. Nem hittem. És tessék, tényleg ilyen furcsa lény vagy. Na, de az öreg Séééksziír William is megmondta: „Az igazi szerelem nem változik, ha a tárgya változik.” Amúgy egy kis változatosság nem is árt, mi lenne, ha holnap...

Kálmán elnézné reggelig, de jobb szemhéja egyre fájóbban kezd viszketni. Dörzsöli, lefogja. Hiába. És a homloka meg a halántéka is megsajdul, és minden pillanattal egyre jobban nő bennük a fájás. A szemhéja már tűrhetetlen, már remeg, már széttörnek szemében a képek, de még mindig Csibit nézi, már folyik szeméből a könny, már mindkét szemhéja remeg, és még mindig Csibit nézi, és Kálmán minden porcikáját beborítja a fájdalom, és a még soha ilyen erősen nem érzett hála és szerelem.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Csabai László

Látó Szépirodalmi Folyóirat